

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobkyně: **Y. Ch.**, zastoupena JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1294, Náchod, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-53422-4/SO-2017

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-53422-4/SO-2017, se z r u š u j e a věc se žalované v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 13 200 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Vladimíra Hencla.**
- III. **Žalobkyni se po právní moci tohoto rozsudku v r a c í část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně napadla žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 8. 6. 2017 v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 12. 2016, č. j. OAM-2009-18/ZR-2016. Ministerstvo vnitra uvedeným rozhodnutím zrušilo povolení žalobkyně k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zároveň žalobkyni udělilo výjezdní příkaz dle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

[2] Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí předně konstatovalo, že nepochybně byla splněna první z podmínek stanovených v § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, spočívající v pravomocném odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Stalo se tak rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 3. 2016, sp. zn. 2T 3/2015, pro zločin obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu pokusu, a přečin sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 2, odst. 3 písm. a) téhož zákona. Žalobkyně byla uvedeným rozsudkem odsouzena k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků. Správní orgán prvního stupně zároveň dospěl k závěru, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaná se s těmito závěry ztotožnila. Uvedla, že žalobkyně se na svých dětech dlouhodobě (mezi lety 2011 a 2014) dopouštěla závažných trestných činů za účelem vlastního obohacení, čímž ohrožovala jejich psychický a mravní vývoj. Vyjádření žalobkyně, podle něž mezi ní a jejími nezletilými dětmi existuje silné citové pouto, hodnotila žalovaná jako ryze účelové, učiněné pouze s cílem vyhnout se zrušení pobytového oprávnění žalobkyně. Rozhodnutí Ministerstva vnitra sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, dle žalované však do něj zasáhla především sama žalobkyně svým vlastním jednáním. V daném případě je tedy zájem společnosti na řádné výchově nezletilých dětí a zájem na dodržování právního řádu nadřazen zájmu žalobkyně na zachování jejího trvalého pobytu na území. Žalovaná dále odkázala na skutečnost, že žalobkyně pozbyla rodičovských práv k dětem, které byly svěřeny do péče jejího druha, L. N. Konstatovala, že žalobkyně nemá zakázáno se s dětmi stýkat a ani rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu na tomto stavu nic nemění. Jestliže žalobkyně uspěje se svým návrhem na opětovné svěření dětí do péče (podaným dne 10. 1. 2017 u Okresního soudu v Náchodě), nebude jí nic bránit v podání žádosti o jiné pobytové oprávnění.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

[3] Žalobkyně předně namítla, že správní orgán se náležitě nezabýval posouzením otázky přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

source not found.

V § 174a zákona o pobytu cizinců je uveden demonstrativní výčet hledisek, které měl správní orgán zohlednit, žalovaná se však jimi nezabývala ve vší důslednosti.

[4] Základem úvahy správního orgánu je poukaz na skutečnost, že žalobkyně zůstává ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně však byla již před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná tuto okolnost ve svém rozhodnutí přiznala, současně však došla k závěru, že dané pochybení nemá vliv na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zároveň odmítla odvolací námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle žalobkyně ale uvedená skutečnost otevírá nutnost posouzení více hledisek, předvídaných v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalované zejména vytýká, že se nezabývala povahou a pevností rodinných vztahů a že se nezabývala intenzitou vazeb ke státu, jehož je žalobkyně státní občankou (Ukrajina).

[5] Námitka žalobkyně sdělená v dopisu ze dne 14. 11. 2016 ohledně silných citových vazeb s dětmi byla odmítnuta a nebyla porovnána ani se zprávou Městského úřadu v Náchodě, odboru sociálních věcí a školství, oddělení sociálně právní ochrany dětí a prevence (dále jen "OSPOD Náchod") ze dne 26. 10. 2016. V této zprávě se přitom výslovně uvádí, že „*mezi matkou a dětmi je stále silné citové pouto a děti si přejí vyrůstat v její péči. V současné době probíhá pouze písemný kontakt mezi matkou a dětmi. V případě propuštění matky z výkonu trestu a stanovení dohledu probační a mediační služby budeme nadále spolupracovat s rodinou.*“ Rozhodnutí správního orgánu však postrádá důslednější zhodnocení této důležité informace z hlediska dopadu na rodinnou situaci žalobkyně. Vypořádává se pouze s první částí citované pasáže zjednodušeným a jednostranným náhledem a hodnocením účelovosti tvrzení žalobkyně.

[6] Žalobkyně dále správnímu orgánu navrhla provést důkaz posudky zařízení ADRA, o.p.s., ze dne 23. 7. 2014 a zařízení NOMIA, poradna pro oběti násilí – dětské krizové centrum, ze dne 9. 9. 2015. Tyto posudky zároveň předložila. Současně navrhla vyžádání zprávy Probační a mediační služby v Opavě.

[7] Podle žalobkyně z prvně uvedené zprávy vyplývá skutečnost, že její nezletilá dcera nebyla trestnou činností poškozena, velmi však strádá v důsledku nepřítomnosti matky (žalobkyně). Syn žalobkyně vnímá u své sestry přítomnost smutku z absence matky, čímž je také hluboce zasažen. Z druhé ze zmíněných zpráv žalobkyně dovozuje, že dětem se po matce stýská, obě si přejí, aby máma byla doma, obě s přítomností matky doma spojují svůj pocit štěstí. J. jako dospívající dívka chybí ženský prvek a porozumění dívčí psychice. Děti jsou tedy aktuálně více traumatizovány nepřítomností matky než činem, který spáchala.

[8] Správní orgán si odmítl vyžádat zprávu probační a mediační služby s tím, že tato zpráva není pro posuzovaný případ rozhodující. Podle žalobkyně tomu tak však není. Již ze samotného obsahového členění zprávy mediační a probační služby ze dne 21. 11. 2016 (kterou žalobkyně přiložila k odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) vyplývá, že daná zpráva řeší otázky, které měl správní orgán hodnotit při svém rozhodování (bod 3.2. Rodina a sociální kontakty, bod 3.3. Zaměstnání, bod 3.4. Bydlení, atd.).

[9] Žalobkyně je tedy přesvědčena, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně žije na území České republiky od roku 1998, nejprve zde žila se svou matkou, trvalým pobyt měla udělen od roku 2003.

[10] Žalobkyně dále namítla, že žalovaná porušila svou povinnost danou § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť pečlivě nepřihlížela ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a co žalobkyně v řízení uvedla. Žalovaná se zároveň, v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, nevypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými zejména v písemném sdělení ze dne 14. 11. 2016.

[11] Žalobkyně také požádala soud, aby žalobě přiznal odkladný účinek. O této žádosti však krajský soud samostatně nerozhodoval, neboť bezprostředně poté, co v řízení učinil všechny nezbytné přípravné procesní úkony, rozhodl ve věci samé.

III. Shrnutí vyjádření žalované

[12] Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že považuje zhodnocení dopadů posuzovaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně za dostatečné, zejména s ohledem na povahu porušení veřejného pořádku, kterého se žalobkyně v minulosti dopustila trestnými činy vůči svým vlastním dětem. Z tohoto důvodu nepovažuje žalovaná za souladné s veřejným zájmem, aby žalobkyně nadále disponovala nejvyšší formou pobytového oprávnění, tedy povolením trvalého pobytu na území. Ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost zabývat se všemi hledisky uvedenými demonstrativně v § 174a daného zákona.

[13] K samotnému posouzení povahy a pevnosti rodinných vztahů a intenzity vazeb žalobkyně ke státu původu žalovaná uvedla, že se nedomnívá, že by žalobkyní tvrzené okolnosti měly za následek nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Napadeným rozhodnutím není žalobkyni zakázáno se na území České republiky vrátit a pečovat zde o své děti. Vzhledem ke zrušení vízové povinnosti vůči občanům Ukrajiny není žalobkyni po vycestování z území České republiky jakkoliv administrativně bráněno se na území České republiky prakticky okamžitě vrátit a pobývat zde po dobu 90 dnů bez pobytového oprávnění. V této době si žalobkyně může požádat o jiný, nižší typ pobytového oprávnění, a to například z důvodu sloučení se svým partnerem nebo se svými nezletilými dětmi. Žalovaná je tedy přesvědčena, že napadené rozhodnutí představuje zcela přiměřený a ospravedlnitelný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, který byl způsoben především trestnými činy samotné žalobkyně.

IV. Průběh soudního jednání

[14] Krajský soud nařídil na 27. 7. 2017 jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalované (žalovaná se z jednání omluvila s tím, že souhlasí s projednáním věci v její nepřítomnosti). Zástupce žalobkyně odkázal na obsah podané žaloby. Dodal, že v průběhu správního řízení žalobkyně žádala o ustanovení zástupce, její žádosti nebylo vyhověno, a proto jako neznalá práva navrhovala minimum důkazů. Nicméně je názoru, že i tak mělo být jejímu odvolání vyhověno. Zástupce žalobkyně dále vyslovil zásadní nesouhlas se závěrem, podle nějž rozhodnutí Ministerstva vnitra a žalované nemají dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně. Uvedl rovněž, že žalobkyně pochází z východní části Ukrajiny, tedy z oblasti zasažené ozbrojeným konfliktem. K této skutečnosti měly správní orgány přihlídnout. Při zvažování přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí měly správní orgány postupovat dle § 174a

source not found.

zákona o pobytu cizinců „v celém komplexu“. Závěrem upozornil na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2017, č. j. 19Co 123/2017 – 439, kterým byla obnovena rodičovská odpovědnost žalobkyně k jejím nezletilým dětem J. aj. S. a uvedené děti byly svěřeny do péče žalobkyně.

V. Posouzení věci krajským soudem

[15] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu shledal důvodnou.

[16] Žalobkyně brojí proti správnímu rozhodnutí, kterým bylo zrušeno její povolení k trvalému pobytu na území České republiky na základě § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Podle uvedeného ustanovení Ministerstvo vnitra „rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“ Zároveň byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz, což je doklad, který z moci úřední uděluje Ministerstvo vnitra – kromě jiných situací – po zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu [§ 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona]. Podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz „opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území.“

[17] V posuzované věci není žádného sporu o tom, že byla splněna první z podmínek stanovených v § 871 odst. 1 písm. e) citovaného zákona. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 3. 2016, sp. zn. 2T 3/2015, byla žalobkyně odsouzena k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků pro zločin obchodování s lidmi, přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu pokusu, a přečin sexuálního nátlaku. Krajský soud shledal žalobkyni vinnou tím, že v období od roku 2010 do počátku roku 2014 opakovaně dopravila nezletilou dceru J. S. a opakovaně nejméně v měsíci listopadu 2013 také nezletilého syna J. S. (oba nar. ...) do fotoateliéru P. R., aby mu umožnila je využít k výrobě dětské pornografie (fotografií a videosouborů zobrazujících děti nahé nebo maximálně v plavkách, spodním prádle nebo v kostýmcích nepřiměřených jejich věku se sexuálním podtextem). Byla si přitom vědoma toho, že vyrobená dětská pornografie je P. R. prodávána do zahraničí. Do jejího zadržení se jí podařilo takto získat majetkový prospěch v rozsahu nejméně 150 000 Kč. Žalobkyně dále v období od měsíce prosince 2012 do konce měsíce února 2014 v místě svého bydliště a v jeho okolí opakovaně sama zneužila nezletilou dceru J. S. k výrobě dětské pornografie, mj. i s předstíráním sexuálního násilí, kterou prodala zájemcům v rozsahu nejméně 14 videí a 1343 fotografií. Bezvýsledně nabízela k výrobě dětské pornografie rovněž nezletilého syna J. S. Takto se jí podařilo získat majetkový prospěch nejméně 112 370,48 Kč (v podrobnostech viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 2T 3/2015).

[18] Žalobkyně zpochybňuje toliko naplnění druhé z podmínek předvídaných v § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy přiměřenost přijatého rozhodnutí z hlediska zásahu

source not found.

do jejího soukromého a rodinného života. Podle žalobkyně správní orgány náležitě neposoudily všechna hlediska uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců.

[19] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

[20] Dané ustanovení zřetelně vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) týkající se přípustnosti zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) v cizineckých věcech (viz např. rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, č. 50435/99, § 39; ze dne 26. 4. 2007, *Konstantinov proti Nizozemsku*, č. 16351/03, § 52; a ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, č. 55597/09, § 70; či rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99). Mezi hlediska, která je dle ESLP třeba brát v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince, počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen, rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát, imigrační historie dotčených osob a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. se zájmem na ochraně veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, a ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 – 35).

[21] Nutno zároveň dodat, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců do rodinného nebo soukromého života cizince je otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Závěry, k nimž správní orgány při aplikaci daného pojmu v konkrétním případě dospějí, tudíž podléhají plnému přezkumu ze strany správních soudů (viz opět výše zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 118/2012 – 45 a č. j. 3 Azs 240/2014 – 35).

[22] Správní orgán prvního stupně ve vztahu k dané otázce konstatoval, že žalobkyně se dopouštěla na vlastních nezletilých dětech J. aj. S. „zcela zavrženíhodné“ trestné činnosti a že rozsudkem Okresního soudu Náchod z 18. 3. 2015 byla zbavena rodičovské odpovědnosti k uvedeným dětem, které byly svěřeny do péče L. N., druha žalobkyně (nikoliv biologického otce dětí, ten o ně nejevil zájem). Žalobkyni zůstalo zachováno právo osobně se stýkat s dětmi. Porovnáním těchto rodinných vazeb a trestné činnosti spáchané žalobkyní správní orgán dospěl k závěru, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je přiměřené. Zrušením trvalého pobytu nebude žalobkyni nijak bráněno v tom, aby byla s dětmi v kontaktu a vídala se s nimi poté, co bude propuštěna z výkonu trestu. Pokud by jí děti byly vráceny do péče, pak může bez problémů požádat o přechodný pobyt na území. Žalobkyni nebyl vysloven zákaz pobytu v ČR, pouze jí bylo odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění, které může jako cizinka v ČR získat. Zrušením trvalého pobytu tedy nebude zásadně omezena v kontaktu

source not found.

s rodinou. Do soukromých a rodinných vazeb si výrazně zasáhla sama svou trestnou činností. K vyjádření žalobkyně, podle něž má slíbeno zaměstnání, správní orgán uvedl, že se jedná o stav věcí budoucích, který dosud nenastal, a není jisté, že po propuštění žalobkyně z výkonu trestu nastane. Žalobkyně tuto skutečnost vyjma písemného tvrzení ani nijak neprokázala. Z obsahu spisu dle Ministerstva vnitra naopak plyne, že zdrojem příjmů žalobkyně byla výroba dětské pornografie. Dále, výživné na děti žalobkyni stanoveno nebylo, na rozdíl od biologického otce. Rozhodnutí tak není nepřiměřené ani z ekonomického hlediska. To by dle správního orgánu platilo i v případě, že by žalobkyně na nějakou dobu musela opustit Českou republiku. Je svéprávná a dospělá a bude mít dostatek času se na případné odcestování připravit.

[23] Správnímu orgánu prvního stupně konečně také nebyly známy žádné skutečnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí vzhledem k případnému vycestování žalobkyně z území. Konstatoval, že žalobkyně přicestovala do České republiky dne 7. 6. 2002 a ihned dne 12. 6. 2002 požádala o azyl, který z důvodu účelovosti žádosti nedostala. Dne 31. 3. 2004 získala trvalý pobyt. Do doby pobytu žalobkyně v ČR, kterou lze zohlednit v její prospěch, nicméně není možné započítat dobu, kterou strávila ve vazbě a následně ve výkonu trestu. Stejně tak nelze zohlednit dobu před získáním trvalého pobytu. Žalobkyně v ČR žije nezanedbatelnou dobu, nicméně pokud se délka pobytu porovná se spáchanou trestnou činností, její závažností, délkou, po kterou trestnou činnost páchala, a s možnými budoucími negativními dopady této trestné činnosti na poškozené, pak je dle Ministerstva vnitra nutné konstatovat, že zrušení trvalého pobytu je zcela přiměřené. Délka pobytu v ČR nepřeváží v prospěch žalobkyně to, že zneužívala své nezletilé děti k výrobě dětské pornografie. Navíc se nejedná o výjezd trvalý, neboť žalobkyni nebyl vysloven zákaz pobytu v ČR. Zrušení trvalého pobytu je ovšem v daném případě přiměřené i za předpokladu, že žalobkyni nebude jiný druh pobytu v ČR povolen a bude muset z ČR vycestovat. Rozsudkem o zbavení rodičovské péče jí bylo stanoveno, že děti může vidat a být s nimi v kontaktu. K tomu povolení k trvalému pobytu nepotřebuje, do ČR může cestovat i na krátkodobá víza.

[24] Žalovaná v rozhodnutí, kterým zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, uvedla, že prvostupňový správní orgán se otázkou přiměřenosti dopadů zabýval velmi obsáhle a zohlednil všechny pro daný případ relevantní okolnosti. Žalovaná se se závěry, k nimž Ministerstvo vnitra dospělo, ztotožnila. K odvolací námitce žalobkyně, podle níž správní orgán prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť vycházel z přesvědčení, že žalobkyně se v době vydání jeho rozhodnutí nacházela ve výkonu trestu odnětí svobody, žalovaná připustila, že Ministerstvo vnitra skutečně vycházelo z daného předpokladu, přičemž žalobkyně byla již dne 9. 12. 2016 podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody. Dle žalované však uvedené pochybení nemělo vliv na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Fakt, že žalobkyně v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně několik málo dní pobývala se svým druhem a svými dětmi, nic neměnil na závažnosti trestných činů, které v minulosti spáchala, intenzitě narušení veřejného pořádku, ani na posouzení dalších kritérií přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Ze stejného důvodu nepovažovala žalovaná za podstatné, že si Ministerstvo vnitra v průběhu řízení neobstaralo posudek Probační a mediační služby, který byl jedním z podkladů pro posouzení žádosti žalobkyně o podmíněčné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Podle názoru žalované měl tento posudek význam pouze v řízení o podmíněčném propuštění.

[25] Krajský soud k výše shrnutému hodnocení správních orgánů uvádí následující. Předně, lze souhlasit s Ministerstvem vnitra i s žalovanou, že žalobkyně se dopustila velmi závažné

source not found.

trestné činnosti, kterou navíc spáchala na vlastních nezletilých dětech. Při posuzování naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince ale nelze založit hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince pouze na konstatování výrazné intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých. Tato intenzita musí být vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34).

[26] Správním orgánům nelze upřít, že se vedle *závažnosti protiprávního jednání* žalobkyně blíže zabývaly také některými dalšími kritérii vyjmenovanými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců - např. *délkou pobytu cizince na území ČR* či jejími *ekonomickými poměry*. Dle názoru krajského soudu však náležitě nezhodnotily všechny kritéria, jejichž posouzení bylo v dané věci namístě.

[27] Krajský soud považuje za nedostatečně zhodnocená kritéria *povahy a pevnosti rodinných vztahů a intenzity vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem*. Pokud jde o povahu a pevnost rodinných vztahů žalobkyně, na první pohled se může zdát, že dané kritérium nemohlo vyvážit závažnost protiprávního jednání, kterého se žalobkyně dopustila, a to již jen z toho důvodu, že v době rozhodování správních orgánů byla žalobkyně zbavena rodičovské odpovědnosti ke svým dětem (právě v důsledku tohoto protiprávního jednání). Vztah žalobkyně k jejím dětem (a dětí k žalobkyni) však byl komplikovanější, jak je patrné i z dokumentů obsažených ve správním spise. Například ve zprávě OSPOD Náchod ze dne 26. 10. 2016 se uvádí, že žalobkyně byla sice rozsudkem Okresního soudu v Náchodě ze dne 18. 3. 2015 zbavena rodičovské odpovědnosti, avšak z důvodu silného citového vztahu dětí a matky bylo žalobkyni zachováno právo osobně se stýkat s jejími dětmi. Děti byly zároveň svěřeny do péče druhá žalobkyně, L. N., a přály si vyrůstat v péči matky. Obdobné závěry plynou také ze zpráv z konzultací s dětmi žalobkyně J. aj. S. vypracovaných psycholožkou PhDr. J. M. dne 23. 7. 2014 (pod hlavičkou Dětského krizového centra, zařízení ADRA, o.p.s.) a dne 9. 9. 2015 (pod hlavičkou Poradny pro oběti násilí & Dětského krizového centra, zařízení NOMIA, z.ú.). Uvádí se zde, že dcera J. nebyla trestnou činností žalobkyně poškozena, ale že velmi strádá v důsledku nepřítomnosti matky. Syn J. nebyl o detailech trestné činnosti informován, u sestry nevnímá jiné obtíže kromě smutku z absence matky (zpráva z 23. 7. 2014). Dále že děti mají s žalobkyní pravidelný kontakt prostřednictvím návštěv a dopisů, stýská se jim po ní, přejí si, aby byla doma. S přítomností žalobkyně doma spojují svůj pocit štěstí. Děti jsou aktuálně více traumatizovány nepřítomností matky než činem, který spáchala (zpráva z 9. 9. 2015).

[28] Správní orgány se s těmito dokumenty nijak nevypořádaly a navzdory jejich obsahu označily tvrzení žalobkyně o existenci silné citové vazby mezi ní a jejími dětmi za účelové. Takový závěr krajský soud považuje, vzhledem k výše uvedenému, za zavádějící. Povinností správních orgánů bylo zabývat se blíže otázkou, jaké panují aktuálně vztahy mezi žalobkyní a jejími nezletilými dětmi, i s ohledem na zásadu nejlepšího zájmu dítěte, zakotvenou v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (k této zásadě viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 240/2014 - 35). Jestliže přitom správní orgány neměly v otázce vztahu žalobkyně a jejích dětí jasno, jen stěží mohly náležitě hodnotit, jak zrušení trvalého pobytu žalobkyně dopadne do života těchto dětí.

[29] Krajský soud souhlasí s žalobkyní, že správním orgánům mohlo být v tomto směru nápomocno i stanovisko Probační a mediační služby k žádosti žalobkyně o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně v přípisu, který zaslala dne 14. 11.

source not found.

2016 Ministerstvu vnitra, poukazovala na skutečnost, že Probační a mediační služba na její osobu vypracovává posudek. Dodala, že by ráda tento posudek doložila, ale že bude připraven až za týden. Uvedla, že je přepošle, hned jak jej bude mít. Správní orgán prvního stupně nicméně ve věci rozhodl, aniž by vyčkal zaslání posudku. Žalovaná pak při svém rozhodování sice již měla posudek k dispozici, avšak jeho obsahem se nijak nezabývala s tím, že byl relevantní pouze pro rozhodování o podmíněném propuštění žalobkyně z výkonu trestu.

[30] Správní orgány dále konstatovaly, že žalobkyně si může požádat o jiný druh pobytu v ČR. K tomu krajský soud uvádí, že je sporné, zda by s takovou žádostí byla úspěšná (vzhledem ke skutečnosti, že byla v nedávné době odsouzena za spáchání trestného činu). Podle žalované je ovšem zrušení trvalého pobytu v daném případě přiměřené i za předpokladu, že žalobkyni nebude jiný druh pobytu v ČR povolen a bude muset z ČR vycestovat. Pokud by však měl tento závěr obstát, pak by se správní orgány musely zabývat rovněž povahou a pevností rodinných vztahů a intenzitou vazeb ke státu, jehož je žalobkyně státním příslušníkem. Této otázce ale nevěnovaly vůbec žádnou pozornost. Navzdory tomu, že z evidenční karty žalobkyně, která je součástí správního spisu vedeného správním orgánem prvního stupně, je patrné, že žalobkyně žije na území České republiky nejméně od roku 2002. Žalobkyně rovněž v odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra namítala, že v České republice pobývá od svých 15 let, svou rodnou zemi poté navštívila pouze dvakrát a vždy jen na krátkodobé pobyty, nejbližší a jediný příbuzný žalobkyně (její matka) také žije na území ČR a svůj rodný jazyk žalobkyně po dobu, co žije v ČR, nepoužívala. Tyto námitky žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nevypořádala. Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra také namítala, že místo jejího bydliště na území Ukrajiny leží ve východní části Ukrajiny (v obvodu města Luhansk), tedy v části Ukrajiny, která je dotčena ozbrojeným konfliktem. Ani k této námitce se žalovaná nijak nevyjádřila. Nutno přitom zdůraznit, že posouzení okolností případného návratu žalobkyně do země jejího původu úzce souvisí s posuzováním předchozího rozebíraného kritéria. Jestliže by žalobkyně byla nucena vycestovat z České republiky, je otázkou, zda by (vzhledem k právě uvedenému) byla schopna udržovat kontakt se svými dětmi, které by patrně zůstaly na území ČR, a jaký dopad do života dětí by nastala situace měla. Krajský soud v této souvislosti opětovně připomíná zásadu nejlepšího zájmu dítěte.

[31] Z uvedených důvodů krajský soud shledal rozhodnutí žalované nezákonným. Zároveň podotýká, že se nemohl blíže zabývat rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2017, č. j. 19Co 123/2017 – 439, kterým byla obnovena rodičovská odpovědnost žalobkyně k jejím nezletilým dětem J. a J. S. a uvedené děti byly svěřeny do péče žalobkyně. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V daném případě nebylo prolomení uvedeného pravidla namístě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 - 29). Předmětnou změnu skutkového stavu ale bude nutné vzít v potaz v dalším řízení v této věci po jejím vrácení žalované.

[32] Ze stejného důvodu je pro nynější rozhodování krajského soudu irelevantní poukaz žalované (uvedený ve vyjádření k žalobě) na zrušení vízové povinnosti vůči občanům Ukrajiny. V době rozhodování správního orgánu vízová povinnost pro občany Ukrajiny dosud platila.

[33] Krajský soud nicméně zdůrazňuje, že nijak nepředjímá, jaký by měl být výsledek dalšího řízení. Bude na správních orgánech, aby nově posoudily přiměřenost rozhodnutí o

source not found.

zrušení trvalého pobytu žalobkyně z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života, a to po důkladném zjištění skutkového stavu a po pečlivém zhodnocení všech v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedených kritérií, jež jsou pro tuto věc významná.

VI. Závěr a náklady řízení

[34] Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná vázána shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

[35] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč a v náhradě nákladů právní služby poskytnuté zástupcem žalobkyně za 3 úkony po 3100 Kč, včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Zástupce žalobkyně není plátcem daně z přidané hodnoty. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 13 200 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Vladimíra Hencla.

[36] Žalobkyně žádala rovněž o přiznání odkladného účinku žaloby a v souvislosti s tímto návrhem zaplatila soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Krajský soud však o daném návrhu samostatně nerozhodoval, a tak rozhodl o vrácení soudního poplatku v uvedené výši žalobkyni.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování
source not found.

11

Error! Reference

Hradec Králové 28. červenec 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.